

el panteisme musical de Wagner, la romàntica i forta sentimentalitat de Chopin—oh músic preferit de les oïdes femenines!— i encara Mozart, la gràcia, i Bach, la fragància simplíssima, i encara les orquestres complicades i les masses corals inombrables i magnífiques—oh misteri de les unitats complexes i plurals!—¿ poden comprendre's d'altra manera que a través de les grans inquietuds, dels dolors, de les multiplicitats, del mètode, dels apassionaments, de les frisançes de l'ordre i del desordre dels temps modern?

Oh música, meravella i encís, que saps lligar-nos i deslligarnos, encantar-nos i desencantar-nos, que damunt dels laments dels dies poses una tonada de cançó; que entres, amb gràcia alada d'ocell de faula, endins de l'ànima, fins a arribar al reialme dels silencis interns! Tu, que ensems saps inquietar-la deliciosament, fent-la aletejar i empendre el vol en l'aire lluminós de l'harmonia! Tu, suprema revelació de la idea, de la forma pura, de la matèria immaterial, de l'existent intangible, vinguda i anunciada a nosaltres a través de la tècnica complicada i de la màquina perfecta!

Oh màquina reveladora, matèria sotmesa a l'esperit, inquietada per l'esperit, dignificada, coronada meravellosament amb resplendors d'esperit, amb sonoritats de ventades i tempestes i cançons; matèria organitzada per l'immaterial, màquina viva, llavor germinat, fecundada per l'insomni, sotmesa a l'idea!

Fou l'esperit guaiador qui d'una canya va fer que Pan enginyés la primera flauta.

Però en la primera flauta—i en tota altra manera de fer música—la canya representa poc; tot ho és l'esperit viu, constructor i cantador alhora. La cançó no és de la canya, sinó de l'esperit.

J. M. CASAS de MÜLLER

Els artistes modestos

Si algun dia festiu que us trobeu a Barcelona, passeu per la Plaça Real d'onze a una del matí veureu un gros grup d'homes que tal vegada vos cridarà l'atenció. Tots van ben arreglats d'indumentària, com correspon al seu estament o a l'art que exerciten quan tenen contracte. A l'hivern es col·loquen al bell mig de la plaça per que els toqui el sol; i, a l'estiu, per preservar-se d'ell, es posen sota les voltes, i a la cantonada del Carrer de Tres Il·lits.

Entre ells es concreten només a parlar del seu. Allà no sentireu que s'anomenin per el nom o cognom. Si algú parla d'un absent o ha de veure a qualsevol company, pregunta:—Què no ha vingut el primer clarinet?—Espero el "caixa" per posar-nos d'acord.—Si ve el segon cornet, digueu-li que m'espero que ja torno de seguit, que vaig a buscar unes "canyes".

Un altre explica que en un ball de tarda d'un casinet del Clot farà filigranes amb el clarinet que li han arreglat posant-hi unes «zapatillas» noves a les claus velles. Un tercer es lamenta de tenir d'anar cada festa a la nit a fer el ball de l'Ateneu de Càn Tunis, per-

que quan pleguen, els tramvies ja no circulen i tenen de baixar a peu i armats com Sant Fariol, per a atravesar aquell paratge tan ferèstec, que, com és tan llarg els fa perdre la nit i el dia.

Com ja haureu comprés es tracta de músics dels més modestos, que haurien d'ésser els més respectats i són els més vilipendiats per la "tarregada". Sort que ells, per regla general, són gent pacífica i sèria, incapaces de fer mal a ningú. Modestos però com són, ténen també com totes les coses—els seus detractors, compostos gairebé sempre per gent inculta que, desgraciadament, abunda més que un hom völdria.

Els uns fan correr que a aquests músics els agrada molt l'arròs, sobre tot si va acompanyat de bons talls de pollastre. Altres diuen que quan els conviden s'amaguen les "pastes" pànsses i admetlles dins l'instrument. També hi ha qui assegura que els va millor el vi ranci que l'eixut.

Se'n contenen tantes, que no acabariem; però tot això es la enveja qui parla. Com que sempre van molt mudats, això forces no s'ho poden empassar.

Actualment tenen bastanta feina a tocar balls nous; és a dir, nous no ho són perquè, primerament, va cantarlos la "coupletista" qui, gairebé sempre, sol ésser una ex-cuquera. Després ho acaparen els ceguets de romanços i els virtuoses del manubri i, finalment, les colles de músics esmentats, per a lluir-ho en els Salons de ball dels casinos, ateneos, penyes, agrupacions i societats corals d'Hostafrancs, La Bordeta, Gràcia, Sans, Clot, La Sagrera, Guinardó, Horta i tres o quatre centes barriades més, on fan les delícies de la selecta concurrència, sempre disposada a ballar-los tots.

A l'estiu amb les festes de carrer també treballen bastant, essent els taverners els qui porten la batuta, per el compte que els té, i tots hi surten guanyant.

Anys arrêra, amb unes quantes americanes d'En Cotó, alguns xotis o masurques d'En Escalas, altres tants d'En Salvador Furest, i uns rigodons i llancers d'En Lluvés, ja tenien el programa fet. Ara amb aquesta epidèmia dels "couplets" se'ls ha girat bastanta feina i tenen d'estudiar molt més. Quan toquen un fox, un tango, un fado o qualsevol "couplet" de moda, als modestos artistes els fa l'efecte que assisteixen a un funeral.

On són aquells rigodons de "La Mascota", i aquelles masurques de "Las dos princesas" i "El año pasado por agua"; el vals dels "Mosqueteros" i la polca famosa de "Los sobrinos del capitán Grant", junt amb la xiroia masurca del primer acte? No en parlem més, perquè encara les cames, solament de pensar-hi, ja em ballen soles, i això per un avi que estigué enclaustrat no està bé, i no convé donar mals exemples.

L'AVI XUFLET

La Reparació i bobinatge de motors elèctrics i dinamos els hi farà a vostè, perfectament i amb tota rapidesa, la

Casa GARRETA. Abouradors, 7 - Girona la qual té instal·lat el taller amb tots els avenços de la tècnica moderna, ço que li permet garantir-li totes les reparacions.

El Pou

Ara del pou de ma infantesa vull treure'n un record que amb dolça placidesa faci batre les ales del meu cor. Era un pla d'hortes vora casa estés i al mig un pou per a regar les hortes. No les viuré mai més aquelles hores vora del pou mortes. Cridava arran del pou ben abocat com arran de la vida que començava viure i com si a dins algú hi fos amagat contestava el meu crit o escarnia el meu riure. I jo cridava cada cop més fort per eixordar al de dins que responia, i si el de dins hagués estat la Mort l'hauria ofesa perquè m'escarnia. Ara prou se que el pou era la vida amb l'aigua clara de la felicitat i amb l'aigua pestilent de la mentida i amb destí sorrut dintre el pou amagat. Ara se que la veu que em responia era la veu d'un altre jo mateix, que el duc en mi i amb ell faig via i gosa amb mi i amb mi pateix. I si cridem ell també crida, i si riem ell riu també i és pou de plors i cants d'un fons sens mida, amb la foscor del Mal i la claror del Bé. De nit la lluna hi cau i tot el pou és lluna i hi cauen temorencs tots els estels i ens hi aboquen tot d'una, car la lluna es la sort i els estels són anhels. Arran del pou de ma infantesa hi havien flors i arbres enfruitats i besos de dolcesa per sempre més abandonats. I era precis viure la vida i abandonar-se pou endins i ofegar-se de sort o de mentida en la dolçor del vespre o en l'or dels dematins. I no fer cas d'aquella veu confosa que surt del pou com del fons de l'ignot i ens fa la vida un poc esgarriosa i ens escarneix sempre que pot. Quin consol dóna aquest record llunyà!.. Arran del pou els braços estenia i cridava ben fort per eixordar aquell de dins que m'escarnia. A voltes en la vida aquesta veu l'he sentit riure amb riure basardós, fent-me un escarni estés per tot arreu com si sortís d'un pou misteriós. I he recordat el pou de ma infantesa i m'he sentit valent per a lluitar contra la mala veu entorn estesa i he lograt fer-la callar. Pou benhaurat, fes que eixordi el destí o que em contesti amb la veu ben dolça car el dolor s'ha apoderat de mi i en el pou del meu cor ja hi ha fet molsa. Pou benhaurat que només tens un ull, com jo una sola concepció de viure, no m'escarneixis amb àuster embrull; contesta'm sempre amb esbadocat riure. Encar que a dintre hi tinguis un engany, d'aigua encantada o be consumida, fes que al menys no sentim el teu regany i que visquem contents en la mentida. Pou benhaurat el teu record llunyà el guardaré com la reliquia pia d'un jorn que cridant fort potser vaig eixordar aquell de dins del dins que m'escarnia.

SALVADOR PERARNAU

Futboleries

La passada setmana quan el "Palafrugell" encolomava 8 gols a 1 a la "U. D. G.", eren legió els llegidors nostres que esperaven el dissabte amb gust per a llegir les "galindaines" que escriuriem a *L'Avi Muné* contra el "Girona". Nostres simpàtics llegidors quedaren decebuts de mig a mig en veure que el nostre setmanari no deia la boca és meua. Al mateix temps que els braus minyons de la Devesa s'atraca-ven a Palafrugell, de *niu* (plat a base de *peixopalo*); els nois de l'Ateneu s'ap- tipaven a Granollers d'estofat de conill casolà, en proporció de 5 a 2. Això calia tenir-ho en compte, i resolguérem

prudèntment de fer el mut. Per quelcom deia el molt il·lustre governador de la insula Baràtia "que al buen callar llaman Sancho".

Diuenge passat, ja teniem la truita girada. Era natural de creure que els herois de la diada serien el "Palafrugell" i el "Granollers". Del primer era lògic esperar que repetiria la seva "hassanya" i que abatria els coetanis de Sant Narcís d'una manera manifesta. Segones parts mai sigueren bones, diu la dita. Al "Palafrugell" les canyes se li tornaren llances, i sucumbí per un 3 a 2 inesperat i fantàstic. I que no hi val pas el fer el repatani i cridar i perjurat! Qui n'ha hagut, n'ha hagut: Déu-nos-en-guard d'un ja està fet!. Del "Granollers" no havia de sorprendre'ns la victòria. Però, si l'Ateneu, en camp contrari se'n sortia amb un 5 a 2; era quasi natural que en camp propi hom comptés perdre per una diferència una mica més raonable. El resultat fou un 6 a cap, fenomenal, contra de l'Ateneu. Qui h i dit, no obstant, que el futbol tingui lògica de cap mena? Newton, jugant a futbol, no hauria pogut plaçar mai el famós sistema del seu binomi.

Ens sembla haver dit alguna vegada que *Unió Deportiva* i *Ateneu Deportivo* eren dos equips amb les mateixes característiques i defectes. Els fets van donant-nos la raó "U. D. G." després de les fortes tundes sofertes darrerament, troba la reacció (no la que l'endemà va anar al Santuari dels Angels) oportunament, i atrinxerant-se en els seus domenys, sap aturar i abatre les infules de l'equip fins avui més remarcats com a possible finalista. *Ateneu Deportivo* després de les "panaderes" formidables de Palafrugell (4 a cap), Girona (5 a 2), i Granollers (5 a 2); s'encara dilluns, en el camp estepari de Llagostera, al seu etern rival *Unió Deportiva* (vencedor el dia abans del "Palafrugell" per 3 a 2 gols) i el venç netament, car si els gironins assoliren l'empat, fou perquè Maurez, generós, els entrà un tantol a favor seu.

Un altre cronista menys brillant que nosaltres—perdó, aquest dematí ens havem il·lustrat les sabates—, tornaria a relluir allò tan comptat i debatut de la lògica futbolera. Nosaltres, més avisats, deixarem correr això de la lògica i la ètica i, com els oradors de mitings de bariada, sentarem o deixarem dretes les següents conclusions:

1.^a Que l'Ateneu i el Girona van a diades com els *divos* i com els *asos* de la tauromàquia. Juguen net i bé tant com no perden la moral, i quan la perden no poden aguantar-se, com succeeix amb tots els immorals (sic).

2.^a—Que l'Ateneu amb l'únic equip que es veu amb cor, és amb el Girona.

3.^a—Que el Granollers se'n ha revelat un equip net, ràpid i homogeni, que mereix guanyar, per la molta fé amb que juga.

4.^a i última.—Que els refiats surten penjats. Que on menys hom pensa, salta la llebre; i que no és pot dir blat, fins que és al sac, i ben lligat. Entesos "Palafrugell"? Entesos.

Ans de cloure *estas mal pergeñadas líneas* que diria qualsevol cronista cursi, ens plau de fer constar que diuenge, contra el "Granollers", destacà de la massa anònima ateneística, Romaguera, el qual jugà un partit estupend. Dilluns, a Llagostera, la cosa ja anà millor. *Ateneu*, salvant Estrada